

Arrest

nr. 118 884 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat W. LUYCKX en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Arabisch van origine en afkomstig uit Ahwaz. U bent Iraans staatsburger. U huwde met R. J. K. (...). U werkte als taxichauffeur en u hielp op de landbouwgronden van uw vader. Ruimschoots drie jaar geleden werd u gecontacteerd door een zekere A. K. (...) vanuit België die u reeds kende als iemand uit uw stad. Hij vluchtte zes à zeven jaar geleden uit Iran omwille van zijn politieke activiteiten. Hij is in België actief voor het Ahwazi Democratic Popular Front (ADPF). Hij wilde dat u voor hem als contactpersoon werkte. Aangezien u toen geen tijd had en ook uw familie u tegenhield om oppositieactiviteiten te ondernemen, weigerde u in eerste instantie om met hem samen te werken. Omdat u uiteindelijk vond dat jullie als Arabieren op allerlei manieren werden onderdrukt door het Iraanse regime, besefte u dat u iets diende te ondernemen en begon u ongeveer twee jaar geleden te

werken als sympathisant van het ADPF. U gaf allerlei informatie over conflicten tussen de Iraanse autoriteiten en de Arabische bevolking in Ahwaz door aan A. K. (...). U gaf informatie over incidenten, betogingen, arrestaties en executies van Arabieren. U verzamelde uw informatie door op café en in de sportclub met allerlei jongeren en mensen te praten. Telkens wanneer u hoorde over een arrestatie of executie gaf u deze informatie door aan uw contactpersoon in België. Jullie telefoneerden minstens één keer per maand. U gebruikte hiervoor telkens een andere sim-kaart. U werkte ook samen met twee andere personen, M. D. (...) en M. S. (...) genaamd, die ook sympathisant waren van het ADPF en tevens contactpersoon waren van A. K. (...). Zij stuurden ook filmpjes en foto's door van de incidenten. U deed dit niet omdat het te gevaarlijk was. U werd immers al verschillende keren op straat gefouilleerd en u vreesde dat ze uw gsm zouden doorzoeken. Voorts zette u ook mensen aan om deel te nemen aan de manifestaties ter herdenking van de opstanden in april 2005 en de bezetting van de gronden door het Perzisch regime in 1925. Zelf nam u weliswaar niet deel aan deze demonstraties die elk jaar in april plaatsvonden omdat u niet mocht van uw familie en uit schrik voor de autoriteiten. De laatste contacten met A. K. (...) gingen over de herdenkingsbetoging van de gebeurtenissen van 15 april 2005 die op 25/01/1392 (14 april 2013) zou plaatsvinden. Hij wilde dat u jongeren warm maakte om hieraan deel te nemen. Uiteindelijk besloot u om die dag zelf ook te demonstreren. De afspraak was om 's morgens te betogen. Uiteindelijk demonstreerde u één uur omdat u op een bepaalde moment bent gevluht voor de Iraanse autoriteiten. Verschillende ordediensten omsingelden immers de betogers, gebruikten traangas en arresteerden vele personen. Uit schrik vluchtte u weg en ging naar huis. Een uur na de betoging belde u naar A. K. (...) om te bevestigen dat de manifestatie was doorgegaan, dat drie à vier wagens van de Iraanse autoriteiten de betogers tegenhielden en er een paar personen werden meegenomen en enkelen gewond werden. U gaf hem mee dat u veilig was thuisgekomen. De volgende dag, dinsdag, ging u naar een vriend, A. A. (...) genaamd, in Shoush om hem te helpen met de voorbereiding van zijn huwelijksfeest op donderdag. Omdat u naar uw vriend ging, had u geen tijd om u te informeren over wie er uiteindelijk gearresteerd of gewond werd. De dag na het huwelijk, op vrijdag, belde uw broer u op dat agenten van de Ettela'at (Ministerie van Informatie) een huiszoeking hebben gedaan bij u thuis en ze zochten naar u. Er werd niks in beslag genomen maar u vermoedt dat ze uw trouwring en uw geldig Iraans paspoort hebben gestolen uit uw kamer. Uw familie vindt deze twee zaken immers niet meer terug. U denkt dat spionnen u hebben herkend tijdens de demonstratie. U vermoedt ook dat door de vele arrestaties en gezien vele personen wisten over uw politieke activiteiten dat iemand uw naam heeft vrijgegeven. Uw vriend ging naar uw broer om zich te informeren over de gebeurtenissen. Uw broer informeerde hem over het feit dat de twee personen, M. (...) en M. (...), met wie u samenwerkte, werden gearresteerd. Uw broer was op de hoogte dat u politieke activiteiten samen met deze twee mannen uitvoerde. U bleef gedurende een maand en een week ondergedoken bij uw vriend. In die periode kwamen de autoriteiten u ook zoeken bij uw broer en verrichten er een huiszoeking. Gezien de Iraanse autoriteiten naar u op zoek waren en u had samengewerkt met twee gearresteerde personen, diende u Iran te verlaten. U reed met een Koerdische smokkelaar naar Urumiyeh. U verbleef er 10 dagen. Vervolgens stak u te voet de grens van Turkije en Iran over. Jullie reisden verder per wagen naar Istanbul en na 24 uur kwam u aan in de hoofdstad van Turkije. Daar bleef u twee weken vooraleer u met een vrachtwagen verder reisde. Toen de vrachtwagen in Italië defect was, werd u gearresteerd en uw vingerafdrukken genomen. U vroeg geen asiel aan in Italië omdat de chauffeur u dat had afgeraden. U werd zonder meer vrijgelaten. U kwam uiteindelijk aan in België waar u asiel aanvraag op 8 juli 2013. Eén week na uw aankomst in België werd er een huiszoeking gedaan bij uw zus. Voorts heeft uw echtgenote de scheiding aangevraagd en bekomen. U beschikt over uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje), uw originele legerdienstkaart, uw origineel rijbewijs, uw originele Karte- e Melli (nationale kaart), een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, een kopie van uw scheidingsakte waaruit blijkt dat uw scheiding werd uitgesproken op 2/06/1392 (24 augustus 2013), uw origineel Iraans paspoort geldig van 12/05/1381 tot 12/05/1386 (3 augustus 2002 tot 3 augustus 2007) en een attest van het Ahwazi Centre For Human Rights ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in Italië hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u wel werd gearresteerd door de Italiaanse autoriteiten en u zodoende de kans hebt gekregen om asiel aan te vragen. U stelde dit te hebben nagelaten omdat de chauffeur had gezegd dat Italië hiervoor geen aangewezen land is (CGVS I, p. 8). Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat, mocht u daadwerkelijk een vrees voor u leven hebben, u de allereerste mogelijkheid zou benutten om een asielaanvraag in te dienen. Uw houding kan dus niet in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Voorts dient te worden opgemerkt dat uw kennis betreffende partij waarvoor u beweerde te werken bijzonder beperkt is. U verklaarde sinds twee jaar als informant te werken voor het Ahwazi Democratic Popular Front (ADPF). U verklaarde dat deze partij werd opgericht in januari 1990 door Abu Sharif de huidige voorzitter. Gevraagd naar de structuur van de partij en de wijze waarop de beslissingen worden genomen diende u het antwoord schuldig te blijven. U kon louter meedelen dat de voorzitter Abu Sharif in Canada verblijft en de vicevoorzitter in het Verenigd Koninkrijk. Verdere informatie kon u niet geven. U kon ook niks zeggen over de geschiedenis van de partij. Toen u geconfronteerd werd met de naam "Al-Jabhat Ad-Dimucatiyya Ash-Sha'biyya Li Sh-Sha'b Al-'Arabî Al-Ahwazi" opperde u dat dit een andere partij is (CGVS I, p. 10). De naam Mahmoud Mazreh zei u niets. Ook op de vraag of de partij ooit gesplitst is geweest diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS I p. 16). Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat deze laatstgenoemde partij, Al-Jabhat Ad-Dimucatiyya Ash-Sha'biyya Li Sh-Sha'b Al-'Arabî Al-Ahwazi, meer bepaald de Al-Ahwaz Arab Peoples Democratic Popular Front (AAPDPF), de voorganger was van de ADPF waartoe u behoorde en oorspronkelijk ondergronds werd opgericht in Iran in 1990. Mahmoud Mazreh, een Arabische Iraniër met een Brits paspoort, richtte in 1990 ook een tak op in Londen. Vanaf 1995 werd de AAPDPF verder geïnternationaliseerd. In april 2005 werd Mazreh beschuldigd van betrokkenheid bij de onrusten van 2005 in Iran. Jongere leden van het AAPDPF hebben ondertussen afstand genomen van Mahmoud Mazreh omdat deze zijn marxistische visie niet zou kunnen loslaten. Ze doopten het AAPDPF om tot het ADPF. Het ADPF is in feite de voortzetting van het AAPDPF zonder Mahmoud Mazreh. Daarenboven, niettegenstaande u beweerde dat er nog zes à zeven andere Arabische partijen in ballingschap zijn, kon u slechts één andere partij opnoemen (CGVS I, p. 17). Bovenstaande bevindingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerd engagement voor het ADPF. Van iemand die beweert reeds twee jaar actief te zijn voor een partij en hiervoor zelfs zijn leven riskeert kan op z'n minst verwacht worden dat hij iets meer kan vertellen over deze partij. Dat er aan de geloofwaardigheid van uw optreden als informant voor het ADPF en uw opdracht om informatie te bekomen bij de bevolking over incidenten, arrestaties en executies, ernstig getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit het feit dat u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkel concreet incident of gebeurtenis waarover u informatie hebt doorgegeven, kon noemen. Nochtans verklaarde u dat u nieuws doorgaf over arrestaties en executies van Arabieren. Opvallend genoeg kon u echter geen enkele naam noemen van iemand die werd gearresteerd of geëxecuteerd. Keer op keer diende u tijdens uw eerste gehoor het antwoord schuldig te blijven op de vraag om concrete voorbeelden te geven over nieuws dat u verzamelde. U kon uiteindelijk louter en alleen zeggen dat er zich een bomaanslag op een rotonde voordeed en dat u berichtte over een herdenkingsbetoging dat naar aanleiding van de onrusten in 2005 elk jaar in april plaatsvindt (CGVS I, p. 13-17). Dat u zich niet veel meer kunt herinneren en u sinds uw echtscheiding met een depressie kampt, is geenszins een afdoende uitleg voor uw flagrante onwetendheid (CGVS I, p. 13-15). Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht van iemand die stelt te worden vervolgd omwille van zijn activiteiten voor een verboden Arabische partij en zijn aanwezigheid op de herdenkingsbetoging van 25/01/1392, ook nauwgezet deze activiteiten kan toelichten aangezien het betrekking heeft op de kern van uw asielrelaas. Dat u plotsklaps tijdens uw tweede gehoor wel namen kon noemen van gearresteerde en geëxecuteerde Arabieren (CGVS II, p. 9-10 en p. 12), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, temeer daar uw verklaringen op het Commissariaat-generaal hieromtrent ook uiterst incoherent zijn. Zo stemt uw bewering dat u in 2011 informatie gaf over het feit dat de drie broers H. (...) en A. S. (...) werden geëxecuteerd niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat zij geëxecuteerd werden in juni 2012 (CGVS II, p. 12). Bovendien hebt u zich ook tegenstrijdig uitgesproken over de door u aangehaalde bomaanslag op de rotonde waarvan een familie op een motorfiets het slachtoffer werd. Ofschoon u bij uw eerste gehoor vermeldde dat u van dit incident op de hoogte was omdat u toen in Iran aanwezig was en u het van horen zeggen had, verklaarde u later dat uw familie u over deze bomaanslag heeft ingelicht toen u net in België was aangekomen (CGVS II, p. 15-16).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat ook uw verklaringen over uw deelname aan de demonstratie en de daaruit voortvloeiende problemen verschillende tegenstrijdigheden bevatten die wederom uw geloofwaardigheid aantasten. Zo hebt u zich niet coherent uitgelaten over uw eigen deelname aan de herdenkingsbetogingen in april. U stelde gedurende uw eerste gehoor dat u altijd deelnam aan betogingen en u sinds de gebeurtenissen in 2005 elk jaar zelf deelnam aan de herdenkingsbetoging (CGVS I, p. 14). Geheel in tegenspraak wijzigde u in uw tweede gehoor uw verklaringen door te zeggen dat u uitsluitend op 25/01/1392 zelf hebt deelgenomen aan een demonstratie en u in de jaren voordien uitsluitend mensen aanspoorde om te demonstreren maar nooit zelf deelnam omdat dit niet mocht van uw familie en omdat u schrik had van de Iraanse autoriteiten

(CGVS II, p. 7). Hiermee geconfronteerd, kon u louter en alleen uw laatste verklaringen herhalen hetgeen allerm minst als verantwoording kan dienen (CGVS II, p. 16). Ook uw verklaringen betreffende personen die op de hoogte waren van uw activiteiten voor het ADPF en via wie u vermoedt dat de Iraanse autoriteiten u op het spoor gekomen zijn, zijn geenszins eenduidig. U verklaarde voor het ADPF samen te werken met M. D. (...) en M. S. (...). Gevraagd of er nog andere personen in uw stad voor het ADPF werkten, antwoordde u dat ze met ontelbaar veel waren maar alleen de namen van de personen kan noemen met wie u samenwerkte omdat u de overige namen niet uit het hoofd kent (CGVS I, p. 16). U beweerde eveneens tijdens uw eerste gehoor dat er naast deze twee personen misschien nog andere personen waren die wisten dat u actief was als informant maar u wist niet precies wie (CGVS I, p. 18-19). Deze verklaringen stroken niet met uw antwoorden tijdens uw tweede gehoor waarin u duidelijk maakte dat u buiten M. (...) en M. (...) uit voorzorg geen andere namen van partijgenoten kende omdat de inlichtingendienst uit is op informatie over de leden van de partij (CGVS II, p. 9). U beweerde tevens dat er op de dag van de demonstratie vele personen gearresteerd werden door de Iraanse ordediensten en andere gewond werden. Ook hier kon u overigens geen enkele naam geven van andere gearresteerde personen. In het licht van uw bewering dat u als informant werkte, is het bovendien weinig plausibel dat u geen moeite hebt gedaan om te achterhalen wie gearresteerd werd. Dat u hiervoor geen tijd had aangezien u naar uw vriend te Shoush diende te vertrekken, is slechts weinig overtuigend (CGVS II, p. 13-14 en p. 17).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt voorts nog uit het feit dat u geen enkele informatie wist te verschaffen over de twee gearresteerde personen van het ADPF met wie u samenwerkte. Zo kon u vooreerst niet zeggen wanneer deze twee personen gearresteerd werden. Waar u tijdens u eerste gehoor stelde dat ze een paar dagen na de betoging – waar u ook aan deelnam –, bij hen thuis, werden gearresteerd (CGVS I, p. 7, 21), wijzigde u later uw verklaringen door te zeggen dat u dacht dat ze op de dag van de betoging werden aangehouden (CGVS II, p. 11). U wist voorts niet wat er daarna met hen gebeurd was omdat u naar eigen zeggen niet meer in Ahwaz bent. Hoewel u beweerde dat u uw familie raadpleegde om informatie over hen te vergaren – weliswaar zonder resultaat –, dient te worden opgemerkt dat u geen enkele poging hebt gedaan om via uw contactpersoon in België, A. K. (...) genaamd, die u hier al hebt ontmoet (CGVS I, p. 11), informatie te krijgen over wat er met hen is gebeurd (CGVS I, p. 19). U weet evenmin of er tegen uzelf een gerechtelijke procedure werd opgestart (CGVS I, p. 21). Dat u over deze zaken niet op de hoogte bent, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

De door u neergelegde documenten bevestigen louter uw identiteitsgegevens, uw nationaliteit, uw legerdienst, uw huwelijk en uw scheiding, dewelke op zich niet worden betwist.

Het attest van het Ahwazi Centre For Human Rights betreft een gesolliciteerd document met een weinig objectief karakter. Dat er in dit attest tevens naar de slechte situatie voor Ahwazi gerefereerd wordt doet hieraan geen afbreuk. Dat er in uw regio door de Iraanse autoriteiten schendingen tegen de mensenrechten gepleegd worden, wordt door het Commissariaat-generaal geenszins ontkend. De situatie in uw regio geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. Gelet op het fundamenteel bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag heeft u een dergelijke vrees geenszins aannemelijk gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de “*rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986, nr. 26933)*”. Verzoekende partij stelt dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. In een tweede middel wordt door verzoekende partij de schending aangehaald van “*het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*”. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij het artikel 8 (recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven) *juncto* artikel 14 EVRM (verbod van discriminatie) geschonden acht. Door het niet verduidelijken van de wijze waarop deze artikelen door de bestreden beslissing werden geschonden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk. Ook de verwijzing naar de rechtpraak van de Raad van State wordt door verzoekende partij niet verduidelijkt.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van de fundamentele rechten van de mens en hiertoe terzijde verwijst naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Betreffende de bemerking van verzoekende partij dat niet blijkt dat er een afweging werd gemaakt tussen haar belangen enerzijds en die van de staat anderzijds, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij hamert erop dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zal worden van gewelddaden en vervolging, gelet op de problemen die zij heeft met de Iraanse autoriteiten omwille van haar politieke activiteiten en dat zij wel degelijk haar land heeft verlaten uit vrees voor voormelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partij betoogt tevens dat op geen enkele wijze blijkt dat haar verklaringen niet zouden overeenstemmen met de werkelijkheid.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter bevestigen van het waarachtig karakter van haar asielrelaas en het benadrukken van het feit dat zij wel degelijk een vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst, niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, aangezien verzoekende partij hiervoor concrete argumenten dient aan te brengen waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7.1. Met betrekking tot de motivering dat het feit dat verzoekende partij niet meteen in Italië asiel heeft aangevraagd, een houding betreft die niet in overeenstemming te brengen valt met haar beweerde vrees voor vervolging, wijst verzoekende partij erop dat zij heeft verklaard dat haar chauffeur had gemeld dat Italië niet het aangewezen land is om asiel aan te vragen. Verzoekende partij verklaart verder dat zij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt. Wanneer haar dan wordt gezegd geen asiel aan te vragen in Italië, heeft zij dit dan ook niet gedaan.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij aangehaalde verklaring dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Italië omdat dit door de chauffeur werd afgeraden, reeds werd beoordeeld door verwerende partij in haar beslissing. Het opnieuw aanhalen van dit excuus biedt dan ook geen soelaas. De vermelding dat zij toen naar de chauffeur heeft geluisterd omdat zij getraumatiseerd was, kan evenmin als verschoningsgrond worden aanvaard daar indien verzoekende partij daadwerkelijk een vrees voor haar leven zou hebben gehad van haar kan worden verwacht dat zij de allereerste mogelijkheid zou hebben benut om een asielaanvraag in te dienen, hetgeen zij echter niet heeft gedaan. De Raad wijst er verder nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich het eindresultaat van de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onwaarschijnlijkheden, onjuistheden, vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.8.1. Aangaande de vaststelling dat de kennis van verzoekende partij betreffende de partij waarvoor zij beweert te hebben gewerkt bijzonder beperkt is, haalt verzoekende partij aan dat zij slechts werkte als informant voor een contactpersoon in België en dat zij slechts sympathisant was van de partij. Het enige wat zij deed was maandelijks contact opnemen met haar contactpersoon in België om verslag uit te brengen. Ook heeft zij slechts eenmaal deelgenomen aan een demonstratie. Dat zij niet veel van de partij afweet, is dan ook niet verwonderlijk, aldus verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad kan het door verzoekende partij aangebrachte verweer niet aanvaarden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekende partij het antwoord schuldig diende te blijven over de structuur van de partij en de wijze waarop binnen de partij beslissingen worden genomen, dat zij enkel kon meedelen dat de voorzitter Abu Sharif is, dat hij in Canada verblijft en de vicevoorzitter in het

Verenigd Koninkrijk en dat verzoekende partij ook niets kon zeggen over de geschiedenis van de partij. De Raad treedt verwerende partij bij waar die motiveert dat van iemand die beweert reeds twee jaar actief te zijn geweest voor een (verboden) partij en hiervoor zelfs zijn leven riskeert en uiteindelijk zijn land van herkomst is moeten ontvluchten op zijn minst kan worden verwacht dat die iets meer kan vertellen over deze partij. Haar bewering dat zij continu informatie diende te verzamelen over eventuele arrestaties en executies van Arabieren in Iran en dat zij dit maandelijks diende door te spelen aan haar contactpersoon in België, hetgeen, zoals zijzelf aangeeft, een uiterst riskante onderneming was, en haar bewering dat zij uiteindelijk dan toch, hoewel haar familie hier tegen was, heeft besloten deel te nemen aan een demonstratie – waarbij dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij dienaangaande tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd – strookt niet met het verweer dat zij “slechts” een sympathisant was. De Raad is dan ook niet overtuigd door de verzoekende partij gedane poging om haar functie binnen de partij te minimaliseren, waarmee zij aannemelijk tracht te maken dat zij dergelijke informatie over de partij niet zou kunnen geven.

2.2.9.1. Met betrekking tot de door verwerende partij gedane vaststelling dat ernstig kan worden getwijfeld aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij als informant werkte voor het ADPF en dat zij de opdracht had om informatie te bekomen bij de bevolking over incidenten, arrestaties en executies, verduidelijkt verzoekende partij dat het feit dat zij tijdens haar eerste gehoor niet in staat was om te vertellen over welke gebeurtenissen en personen zij precies informatie doorgaf, te wijten is aan haar depressie. Verzoekende partij licht toe dat zij na haar aankomst in België te horen kreeg dat haar echtgenote van haar wilde scheiden en dat dit voor haar een enorme klap was die haar in een diepe depressie deed belanden. De discrepantie in haar verklaringen tussen het eerste en het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zijn volgens verzoekende partij volledig te wijten aan deze depressie.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor geen enkel concreet incident of gebeurtenis waarover zij informatie heeft doorgegeven, kon noemen. Zij kon geen enkele naam noemen van iemand die werd gearresteerd of geëxecuteerd en verzoekende partij kon uiteindelijk enkel zeggen dat er zich een bomaanslag had voorgedaan op een rotonde en dat zij berichtte over de herdenkingsbetoging dat naar aanleiding van de onlusten in 2005 elk jaar in april plaatsvindt. Verwerende partij stelt dat van iemand die beweert te worden vervolgd omwille van zijn activiteiten voor een verboden Arabische partij en zijn aanwezigheid op de herdenkingsbetoging van 25 januari 1392, kan worden verwacht dat die deze activiteiten ook nauwgezet kan toelichten aangezien deze gebeurtenissen betrekking hebben op de kern van het asielrelaas. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor dan plots wel enkele namen kon geven van gearresteerde en geëxecuteerde Arabieren, hetgeen volgens haar geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen, en dat haar verklaringen hieromtrent dan ook nog onderling tegenstrijdig zijn/tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift enkel ter vergoelijking aan dat zij ten tijde van haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal kampte met een diepe depressie die haar tijdens dit gehoor parten heeft gespeeld. De Raad stelt ook hier vast dat deze verklaring reeds door verwerende partij werd beoordeeld en dat het opnieuw aanhalen van het reeds afgewezen excuus geen nieuw licht kan werpen op de door verwerende partij gedane vaststellingen. Bovendien brengt verzoekende partij geen medisch attest bij waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.10.1. Verzoekende partij herhaalt dat haar verklaringen hoe dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn en zij wijst erop dat haar verklaringen bovendien zonder meer een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat haar verklaringen coherent en plausibel zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Haar dient dan ook minstens het voordeel van de twijfel te worden toegekend, zo stelt verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad duidt er wederom op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Aangezien dit *in casu* duidelijk niet het geval is, kan het voordeel van de twijfel dan ook niet aan verzoekende partij worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing eveneens motiveert dat de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar deelname aan de demonstratie en de daaruit voortvloeiende problemen verschillende tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder aantasten. Evenzo heeft verwerende partij vastgesteld dat de

geloofwaardigheid van haar verklaringen nog verder wordt ondergraven door het feit dat zij geen enkele informatie wist te verschaffen over de twee gearresteerde personen van het ADPF met wie zij samenwerkte en dat zij geen pogingen heeft gedaan om hier via haar contactpersoon in België meer informatie over te bekomen. Verzoekende partij kon ook niet zeggen of er tegen haarzelf ondertussen een gerechtelijke procedure werd opgestart. Dat verzoekende partij niet op de hoogte is over deze zaken, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van haar beweerde vrees voor vervolging, is een houding die niet in overeenstemming te brengen valt met deze voorgehouden vrees, zo concludeert verwerende partij. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen specifiek verweer aanvoert teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen. De motieven in kwestie worden dan ook onverminderd door de Raad gehandhaafd.

2.2.12. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift een korte theoretische uiteenzetting over het begrip 'ernstige schade' en zij haalt aan dat de veiligheidssituatie in Iran zeer ernstig is en dat zij er wel degelijk vreest voor haar leven, doch zij toont niet aan dat er heden in Iran effectief een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en zij er in haar verzoekschrift op wijst dat "*er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen*", benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 12 en stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 september 2013 en 28 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT